

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 lipca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał J. W. emeryturę od dnia 1 lipca 2018 roku.

Decyzja została wydana na podstawie art.24, art.95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku, poz.1270).

Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przysługuje wypłata emerytury. Postawa obliczenia emerytury podlegała pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Do obliczenia wysokości emerytury Zakład przyjął:

- 1) kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 62.695,29 zł,
- 2) kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 568.735,43 zł,
- 3) sumę kwot pobranych emerytur – 126.197,80 zł,
- 4) średnie dalsze trwanie życia 217,70 miesiąca.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia przez dalszą długość trwania życia.

Wysokość emerytury obliczona zgodnie z ww. zasadami określonymi w art.26 ww. ustawy wynosi 2.310,78 zł i stanowi wynik działania $[(62.695,29 + 568.735,43) - 126.197,80] : 217,70$.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony podał, iż świadczenie emerytalne jest za niskie. Wyjaśnił, iż posiada niski staż pracy, gdyż ze względu na przebyte choroby nie mógł znaleźć nawet lekkiej pracy z powodu braku odpowiedniej grupy niepełnosprawności. Nie została mu również przyznana renta z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Dodatkowo wskazał, iż decyzją z dnia 25 lipca 2018 roku Zakład ustalił dla ubezpieczonego kapitał początkowy w wysokości 143.083,49 zł na dzień 1 stycznia 1999 roku. Wskaźnik wysokości kapitału początkowego został ustalony z lat 1974-1983 i wynosi 110,62%. Do ustalenia kapitału początkowego przyjęto 25 lat 6 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy 21 dni okresów nieskładkowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. W. urodził się (...). W dniu 5 lipca 2018 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

(wniosek – k.1-3 akt ZUS, VI plik)

Decyzją z dnia 25 lipca 2018 roku Zakład ustalił dla ubezpieczonego kapitał początkowy w wysokości 143.083,49 zł na dzień 1 stycznia 1999 roku. Wskaźnik wysokości kapitału początkowego został ustalony z lat 1974-1983 i wynosi 110,62%. Do ustalenia kapitału początkowego przyjęto 25 lat 6 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy 21 dni okresów nieskładkowych.

(okoliczności niesporne)

Ubezpieczony, po ustaniu zatrudnienia od 1 stycznia 2002 roku do 6 lutego 2002 roku był niezdolny do pracy i otrzymywał zasiłek chorobowy, zaś w okresie od 7 lutego 2002 roku do 29 października 2002 roku świadczenie rehabilitacyjne.

(decyzja – k.45 akt ZUS, I plik)

Od 7 listopada 2002 roku ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny.

(zaświadczenie – k.16 akt ZUS, II plik)

Ubezpieczony miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2003 roku do dnia 31 października 2003 roku.

(decyzja – k.21 akt ZUS I plik)

W okresie od 4 sierpnia 2004 roku do 31 maja 2005 roku ubezpieczony miał przyznany stały zasiłek z pomocy społecznej.

(informacja (...) k.79, k.81 akt ZUS, I plik, k.11 akt ZUS IV plik)

Od 8 czerwca 2005 roku do 31 lipca 2005 roku ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny.

(zaświadczenie – k.7 akt ZUS, IV plik)

Od 1 sierpnia do 30 września 2005 roku ubezpieczony wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę.

(świadczenie pracy – k.9 akt ZUS, IV plik)

Od 2 listopada 2005 roku do 14 grudnia 2005 roku ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny.

(zaświadczenie – k.7 akt ZUS, IV plik)

Ubezpieczony składał wnioski o rentę z tytułu niezdolności do pracy: 11 kwietnia 2005 roku i 20 marca 2006 roku. Po rozpoznaniu ww. wniosków organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty (decyzje z dnia 28 czerwca 2008 roku

(wniosek k. 1 i decyzja – k.51 akt ZUS I plik; wniosek – k.1 i decyzja – k.7 akt ZUS III plik wniosek k. 1 i decyzja – k.38 akt ZUS IV plik)

Ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę od 15 maja 2007 roku do 10 maja 2008 roku oraz od 12 maja 2008 roku do 30 września 2012 roku, od 5 lutego do 31 maja 2015 roku.

(świadczenia pracy – k.10, k.32, k.37 akt ZUS V plik)

Ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny od 28 września 2006 roku do 14 maja 2007 roku i od 10 września 2013 roku do 4 lutego 2015 roku

(zaświadczenie – k.38 akt ZUS, V plik)

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 5 czerwca 2003 roku w wysokości 2.081,35 zł.

(decyzja – k.50-51 akt ZUS V plik)

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Istotne w sprawie okoliczności zostały ustalone na podstawie dowodów z ww. dokumentów, których strony nie kwestionowały.

Ubezpieczony w toku postępowania nie składał wniosków dowodowych, pomimo pouczenia w trybie art.6 k.p.c. Oświadczył, iż nie posiada innych dokumentów potwierdzających zatrudnienie i otrzymywane wynagrodzenie niż złożone dotychczas w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Ubezpieczony poza kwestionowaniem wysokości świadczenia, które jego zdaniem jest zbyt niskie nie zgłaszał w toku postępowania wniosków dowodowych. Zarzuty ubezpieczonego sprowadzają się do stwierdzenia, że gdyby miał rentę z tytułu niezdolności do pracy bądź wyższy stopień niepełnosprawności mógłby pracować i tym samym jego świadczenie emerytalne byłoby wyższe.

Zgodnie z treścią art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku, poz.1270) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Stosownie do treści art.25 ust.1 ww. ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jeżeli ubezpieczony pobierał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art.46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2018 roku poz. 967), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, ustaloną zgodnie z ust.1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne (art.25 ust.1b ww. ustawy). Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183 Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (art.26 ust.1-3 ww. ustawy).

Ubezpieczony ukończył 65 lat w dniu (...). W dniu 5 lipca 2018 roku złożył wniosek o emeryturę.

Zgodnie z treścią art.116 ust.5 ww. ustawy do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie Ministra Pracy i (...) z dnia 11 października, Dz. U. z 2011 roku, nr 237, poz. 1412). Powyższe oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na ubezpieczonym (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2001 roku, II UKN 297/00). Zgodnie z treścią §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art.473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Ubezpieczony nie załączył do wniosku o emeryturę dokumentów, wskazując że zostały już złożone w Zakładzie. Również w toku postępowania przed Sądem nie składał żadnych dowodów celem wykazania, że wysokość świadczenia została nieprawidłowo obliczona, pomimo pouczenia udzielonego na rozprawie w dniu 7 listopada 2018 roku. Zgodnie z regułą wyrażoną w art.6 k.c. to na ubezpieczonym spoczywał ciężar udowodnienia faktów z których wywodzi skutki prawne, że wypłacone mu świadczenie jest zbyt niskie. W tym celu powinien przedstawić dokumenty potwierdzające zatrudnienie i wysokość wynagrodzenia.

Twierdzenia ubezpieczonego, że przyczyną zbyt niskiego świadczenia jest nieprzyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy czy też odmowa zatrudnienia z uwagi na legitymowanie się lekkim stopniem niepełnosprawności pozostają bez znaczenia dla niniejszego postępowania. Wymiar emerytury ubezpieczonego zależy bowiem od sumy składek zgromadzonych na koncie, urealnionych mechanizmem waloryzacji (art.25 ust.3-12 ww. ustawy).

Ponieważ za okres trwania ubezpieczenia przed wejściem w życie ww. ustawy o emeryturach i rentach (czyli przed 1 stycznia 1999 roku) nie ma możliwości wyliczenia sumy składek okres ten jest uwzględniony w podstawie wyliczenia emerytury w postaci kwoty kapitału początkowego. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku podlega waloryzacji zgodnie z treścią art.173 ust.4-6a ww. ustawy). Ubezpieczony nie kwestionował wysokości kapitału początkowego ustalonego decyzją z dnia 25 lipca 2018 roku.

Tak ustaloną sumę zwaloryzowanych składek i zwaloryzowanego kapitału początkowego należy podzielić przed średnią długość trwania życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę ubezpieczonego. Dla ubezpieczonego średnia długość trwania życia wynosi 217,70 miesiąca (Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn z dnia 27 marca 2018 roku, M.P. z 2018 roku, poz.329).

Ponieważ ubezpieczony pobierał emeryturę przyznaną na podstawie art.184 ww. ustawy o emeryturach i rentach, stosownie do treści art.25 ust.1b podstawę obliczenia emerytury pomniejsza się o sumę kwot pobranych emerytur przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Dla ustalenia wysokości świadczenia przyczyny odmowy zatrudnienia ubezpieczonego są bez znaczenia.

Wobec braku jakichkolwiek dowodów wskazujących na inną niż przyjął Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokość składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego, wysokość kapitału początkowego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu, pouczając o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

21 listopada 2018 roku